

BORSSZEM JANKÓ

Tavaszi Endre.

A pesti Ferenczvárosban — tehettek volna-e okosban, — minthogy helyébe Vidacsnak — országgyűlési ablegátusnak — Tavaszit kijelölték, — a szölkét. — Akármint vesszük — a nevét akármint tesszük — a Deák-párt soha se féljen, — mindenkép ráút az éljen. — Mondjad bár Tavaszzi Endrének — róla szól a diadalmi ének; — mondjad Andrásnak — akkor se szól másnak; — és ha Bandit is ejtesz, — husz Vidacsistát kötségsébe ejtesz. — Nincs az a pöröly, — a ki lisztet öröl; — nincs a világnak malma, — s ha gazdája utána halua, — a ki vasszeget csinálna; — nincs az a málna, — a kinek a leve lenne ténta, — nincs a fodorménta, — hogy körte teremjen rajta, — s nincs az a pajta, — akár mily fajta, — s ha még akkora lenne, — hogy kolbászt füstöljenek benne. — S azonkép akár-hogy ejted — ha szegrül-végrül fölfejtéd — de akár ne is mondd, hanem rugd ki — Vidacsra mindenképen az esik: bukti. — Próbáld ugy, hogy Vidacs János — ő dicsősége bizony hiányos; — mondd ugy, hogy Vidacs Jancsi — s nem sárgállanak az ő narancsi — nem teljesülnek a parancsi; — vagy hivd somogyiasan Csanának — az ő szekere rudja megy csának. — Egy csak a vége száz szónak, — nehogy rigmusomat véld hosszónak — hijába nem rongyos a bankó — bukás a vége Jankó. — Ezt Jani — ki kell mondani. — Egy kettő három, — majd csak a nyáron — lesz ideje a Tavasznak — majd ha, oh Vidacs! leasznak — reményeid az ugorkafáról — s te roszt sáfáru — belekerülsz a skártba — mint a haszontalan kártya. — S ha majd a Sándor-utczában — az adreszvitában — a nagy pártit megkezdik — te pedig nézed vesztig — megtelik sóhajjal a kebled, — minden dicsőségedet levedled — és Tavaszzi Endre — csak ugy félvállról néz majd kendre, — és Tavaszzi Andrától — ezer üllő és ráspoly! — lesz mit irigyelned — hej de fog káromkodni kelmed! — De mind hiába — nincs az a vasorru bába — ki olyan szert kotyvaszson, — hogy a legényből legyen asszony; — nincs már modus deliberandi — ezuttal kivét a Bandi.

B. J.

CLERICALIA.

Rómából.

Hohenlohe bibornokot ma reggel fogadá a szent atya. Ő szentsége indulatosan kérdezé a cardinálíst: „Hogyan fogadhatta el ön a német nagykövetséget? Mikép igazolhatja ön e botlását szentégünk előtt?“ A bibornok mélyen meghajtá magát és így szólt: „Az Üdvözítő szavaival!“ — „Az Üdvözítő szavaival? Hogyhogy?“ — „Adjátok meg a császárnak a mi a császáré, és Istennek, a mi Istené.“ — IX. Pius arcza erre fallibilis mosolyra fanyarult, s megczirógatá anthemacskáját.

Az égből.

Ma az összes angyali kar oly hahotára fakadt, melyhez képest a néhai Olympus homéri kaczaja elfojtott vihogásnak mondható. Egy kis csillagról ugyanis, a földről, azon hír érkezett föl, hogy ott valaki II. Atyaistennek hirdette ki és tévmentesnek mondja magát. Csak irányadó helyen nem nevettek, hanem fejet csóváltak, mire milliárd csillag rendült meg a végtelen mindenségben.

Politechnikus üzenetek.

— Szak- és gazdasági lapjainkból. —

D-e. E., helyben. Arról, hogy vannak-e festők, kik a bíbiz-tojás pötyyögetése iránt fölvilágosítással szolgálhatnak, nincs tudomásunk. Tán valamelyik olvasónk többet tud felöle. — **M., H-ban** Helyes a megjegyzés. Ha a honvédelmi ministeriumnak az jutna eszébe, a bel- és Lipótvárosban építeni löpor- és dynamityárákat, a magas házbér mindenesetre leszállana. Azonban kérdéses, valljon a köz-égi tanács bele fog-e egyezni az ily tervezetbe. — **F. R. K-in.** Ha ön azon kérdéssel fordul hozzánk, hogy számára eszközöljük ki a magyar nemességet, a német doctori méltóságot, s azonkívül kopaszág ellen való keuöcs-ről is gondoskodjunk: legalább bérmentesithette volna levelét. — **A. L., R-ben** Az ön által beküldött mesterséges kávészemekben sok olyan volt, melyek pörköléskor felrobbantak. Valljon e körülmény elég alkalmas-e arra, hogy pótkávéjának nagyobb keletet szerzen? — **M., R-a k. a. B-ben.** Nagysád csalatkozott. A tojást, mielőtt kiköltés végett a kotló alá adják, nem szokás keményre megfőzni, az ily eljárással nagysád nem igen fog czélt érni. — **G. L. B., P-on.** Valljon mesterséges salátával lehet-e prosperálni a fővárosban, fölötte képes. Sőt ha a legvékonyabb bádognból a családásig hiven utánozná is ön az eredetit, még azért nehezen lesz ehető, s azonkívül féltő, hogy előállítására több költségbe kerül a természetes növénynél.

A két bolygó zsidó.

Marosvásárhelyi veszedelem.

— Hős ének. —

1. A Maros mentében van Marosvásárhely,
A székelynép oda törvényszékre jár el;
Hej, magát nem hagyja megdobálni sárrel,
Milyennel köszöntöd, oly „jó nappal“ vár el.
2. Szemét rá vetette magyarhoni balpárt,
A Királyhágóra rá is tette talpát.
Hej nem kellett volna odahagynod Alpárt,
Nem vesztetted vón' el lovastul a kantárt.
3. Ment mendegélt László — küldvén őt a Kálmán,
S utközben tűnődik sajtáságos álmán,
A melyet ő látott Debreczenben hálván,
S végig kotorászott kezével a málhán.
4. „Abba van bekötve — mert az az én czondrám,
Egy pár jó topánka, és (oh szörnyű botrány!) —
Kilencz kráglí s egy üng — hátha nem mostok
rám —
Egy csizmahuzó és — a „bihari program.“
5. És így mendegélt, ment s mormogott magába,
Csak úgy karikázott kurta vastag lába.
Hej nem sóhajt ám oly mélyeket hijába,
Elmehetett volna káromkodás számba.
6. Nem fordul-e majdan az ő dolga roszra?
Sok gondolat őt így utjában kinozza.
Mért a világ rendjét sodrából kihozza,
Mert hisz így a Tisza árad a Marosba.
7. Elérkezett végre Marosvásárhelyre.
Ha belőle egy kis dicsőséget fejne,
Körtülnéz, köhint, köp és szól „ejnye, ejnye!“
S gyorsan fölkapott a közösügyes pejre.
8. „Ahaj Lázár, Lázár, a te neved Ádám,
Amott a kocsin van tulipántos ládám,
Az isten te néked jó fizetést ad ám,
Ha a széköltséget népgyűlésben látnám.“
9. „Ahaj Balhás, Balhás, a te neved Orbán,
Ne nézdegélj mindig csára oly mogorván;
Muftivá nevezlek, ne — balpárti torbán,
Ne hagyj a gyűlésem népek hiján csorbán.“
10. És gyűlésbe gyűltek, tartottak tanácsot,
És ígéretekből sütöttek kalácsot,
A foguk ugyan nem, de a nyelvük vásott,
És megnagyságotak csizmadiát, ácsot.
11. És a mint beszélnek, a hogy tanácskoznak,
Előhasu birkát ígérnek a kosnak,
Egyszerre csak rémes üzenetet hoznak:
Drága dolga támadt kívül a fokosnak.
12. Nézz ki fiam Orbán, ugyan milyen fajta,
Nem érzik-e meg a pálinkaszag rajta?
Mákos ucscse azért engem el nem hajt a',
Még ennél különb had is meg nem szalajta.
13. Küldjetez csak gyorsan távsürgönyt az „Hon“-ba,
Hogy ez a kormánypárt itt milyen goromba.
Ugy terem ránk, mint az esőre a gomba
Ahaj, nem dülend-e ez a hajlék romba!
14. Mig el nem törültük a közös hadserget,
Addig ez a székely plebs még meg nem kerget.
Katonát hamar, jaj! mig többet nem merhet —
És egy kormánybiztost, különben megvernek!
15. A katonaság jött s a népet szétverte,
S diadalsugárzón tekint László szerte:
Mint a ki a kártyát igen jól keverte
És a rátett tételt duplén beseperte.
16. S védelmében igyen a közös seregnek,
Tanácskozásukba mélyen keverednek,
Delegáczióknak és több ilyeneknek
S közös hadseregnek örök véget vetnek.
17. De a kit elverték, azon rajta szárad,
Többé oda Tisza gyűlésre nem fárad.
Erdély, neked bópárt igen gyöngye várad,
Mig az eszed helye lesz a csizmaszárad.

Theatralia.

Kenyér és becsület.

— Színészek színjátéka a kerepesi uton. —

(Legujabb repertoire-darab.)

Személyek.

BARBAROSSA, belügyi császár.
 I. FELIX, érdemelt fejedelem.
 FARKAS DEÁK, a fejedelem kengyeltartója.
 JÓZSEF, Szigeti várparancsnok.
 MIKLÓS, Florida örökös ura.
 KÁLMÁN, Sereda helytartója.
 NEMZETISÉGHY, georgiai férfiú.
 MARCUS PULLUS LAVENDULUS.
 ILKA, az ő imádója.
 PISTI, nádai sipoló.
 CSEPREGEMENTHY, aldobos.
 FLÓRA, Miklós örökös kormányzója.
 NELLI, színésznő.

Büszkék, haragosok, méltatlankodók, nép, volk, bagázs, xindl.

József. Barátim, ezt nem tűrjük! Mi nem vagyunk sem bagázi, sem xindli! Föl Barbarossához!

Miklós. Ugy van, gyerünk! (Fölmennék.)

Kálmán. Kegyelmes ur! Mi nem vagyunk bagázs, sem semminemű mátha Thespis szekerén. Boutsa föl szerződéseinket!

Barbarossa. Ez Fli— akarom mondani Felix urotok ressortjába vág. Én alkotmányos vagyok. Menjetek és fényeskedjék nektek az én örök szakálám.

Mind. (Az utcán.) Hm! (Mennek vissza Pestre.)

Flóra. Miklós, a szerződéseket föl kell bontanunk! Ha csak gázi fölem . . .

Miklós. Pszszsz! . . .

Marcus. Még azt mondja, hogy iszunk! Hogy dözsölünk! Ki tartaná a hazai műveltségben a szuszt, ha mi nem volnánk, a ki keserve vagyon az imádságának! Igaz-e, pájtás?

Ilka. Igaz, muczikám gyémántom.

Marcus. Mulier, ácsi in eklézsia!

Kálmán. Tehát barátim, összetartás, fegyelem, bátorság! Mi megmaradunk tántorithatlanul határozatunk mellett. Egy valamennyiért, valamennyi egyért! (Helyeslés. Elfogadtatik.)

Felix. Eh bien? Mi lesz ebből? Ezek a komédiások kezdenek komédiázni!

Farkas. Hiszen ez az. Komédiáznak. Ne tarts semmitől. Csördíts közéjük! Majd megbékülnek a maguk nyugdíján. Alios tu vidisti ventos. Evviva Macsvánszka!

Felix. No, valami entschuldigungfélé! csak kell irni. Csepregementhy! Irjon mindegyiknek egy czédulát.

„Tisztelt maga,

Az, hogy én magukat elneveztem xindlnek, vonatkozással e tény multheti bevallására, tagadom s annál bátrabban, mentől inkább meg vagyok győződve róla. Nem látom át tehát, miért vonakodnának önök tovább is játszani? Adieu!

I. Felix.“

Csepregementhy. Ő méltósága a következő leiratot kegyeskedett intézni önökhöz. (Felolvassa.)

Kálmán. (Elgondolkodik.) Hm! Érzem, hogy szívem megmozdul. A mi Felix urunk mégis kegyelmes ur. S aztán . . . ha ujjat húzunk, nyugdíjat nem húzunk.

Nelli. Bizony, Kálmán, boronáljátok össze a dolgot.

Flóra (körmei nyílnak.) Csak így, minden gázi-felemelés nélkül? Kikaparnám a szemét annak a bárónak, csak szüksége volna rá.

Miklós. Flo-o-ohóra! Kérrrrrlek . . .

Flóra. Fffttescscsitt!

Pisti. No Józsi bácsi, maga bölc! Mi lesz hát velünk?

József. Mi? Hogy mi lesz? Mármint hogy mi lesz? (Emelkedett hangon, fölemelt pecsétgyűrűs ujjal.) A z l e s z ö c s é m , h o g y t o v á b b j á t s z u n k !

Mind. (Meglöngyölvülve.) Ah!

Pisti. Bizony csak okos ember Józsi bácsi. Éljen!

Nemzetiséghy. Ha ti igen, én nem! Szavamnak álllok.

Flóra. Nini, a Coriolán!

Nemzetiséghy. Ugy teszek, mint mondám. Bár igaza volna egy tekintetben az intendánsnak! Bár berugnátok néha! Akkor volna bennetek egy kis szárnyalás! De ti penzióhoz ragadt, pénzkuporgató filiszterek vagytok! Nincs bennetek magasbra vivó szenvedelem. Flóra nagysám, csókolom a körmeit. Urak, servus, én megyek. (Ugy tesz.)

Grand tableau final.

Kálmán (előlép, ünnepélyesen.) Midőn töredelmesen kérünk bocsánatot azért, hogy méltóságod bagázsinak nevezett bennünket, átlátjuk botlásunkat és meghajlunk. Tekintse haragunkat gyanta-villámnak és zugolódásunkat szinpadi menyörgésnek. Táplálkozunk azon reménységgel, hogy méltóságod tapasztalt kegyeibe visszafogad s tekintszen minket eltévedt juhoknak, (Zokogás és bégetés.) kik ismét az ön vezetésére bízunk magunkat!

Felix (a színház macskája és kecskéje által húzott diadalszekeren. Két oldalt tőle Farkas és Csepregementhy. Görög tűz.) Parfaitement bien! So is recht! Midőn a bécsi operaszínház egykori igazgatójához. Cornet mesteremhez egy énekesnő sírva jött s szemrehányásokat tett neki grombaságaiért, a nagy férfiú így felelt:

„So a gemeines G'sindel wie ös, des braucht so an groben Director wie'r i bin!“

Tehát, ehhez tartsuk magunkat ezentul is. Pá! (Két kezét kinyújtja. Mind odamennek és kezeit megcsókolják. Hymnus, éljen, a kecske diadalmasan mekeg, a macska győztesen miákol. Farkas és Csepregementhy előtánczoldása mellett, mind olympusi cancanra gyujtanak rá. S mialatt Rotter Mari a kegyesen biczentő intendánst körül lebegi és fejére babérkoszorút tűz, a függöny elájul és leesik.)

Apostolok oszlása.

Szt. Calmus.

Én vagyok a csalhatatlan, a tévmentes geszti pápa
Én vagyok szent Tisza Cálmus, a bihari pont - ífex.
Engem kövess, reám hallgass, intésem nem lesz hiába
Hortobágyi pusztaságból kivezetlek, mért remegsz?

Stus Edulus.

Gott gerechter, baloldalom! Megint van a kertbe kotya!
Fotok megint s tán megbokok, wenu du nicht gewaltig
schreist!
Puzsun, Pópe, Janket, Irse, Egrezébül el Kaposba —
Gott, hun van a kerróletem! . . . És te holgotsz? Nu?
Wie heiszt?

Mosch ben Jochai.

Itt a szívem, forgassátok? Köhnyü abba belenézni,
Elől hátul nyitva van az — úgy segéljen Adonai!
Jőjjetek hát jó zsidaim reményimet betetézni —
Köztetek én a legnagyobb, én a Mosch ben Jochai!

Szt. Baneo.

Én vagyok a Csernátoni, Skócziából jöttem ide,
Szent programmunk hadd én ójtom, ti belétek, hű szivek!
Csak a mit én ellenőrlök, csak az a malasztos ige —
Nem itatlak, nincsen bankóm — mert pihenek most,
hívek!

Setus. Boborinus.

Canis mater! Én vagyok csak az infallibilis pápa,
Te pediglen szent Czeglédem, te vagy az én angyalom.
Az isten, ott Torinóban! Vigyázz, mert megfog az átka!
A spiritus sanctus pedig, az a borban ott vagyon.

Szt. Dobsamadura.

Per pedes apostolorum — mert én csak így kocsikázom —
Mint próféta gyalog jöttem, hú kerület, közibed.
Néha egy kis cigánykerék, ez mutassa haladásom —
Bár egy szál sötét retelnél, ma nem ettem egyebet.

Setus Estanus.

Árgyelussát a füzágon füttyörésző mivoltodnak!
Ez a hűség, a barátság? A hordó nem teli tán?
Te nyavalyás kőficz fajta, franczja legyen a torkodnak!
Czoki, azt a k . . . anyádat, hozzád vágom pelipám!

Stus. Cichius.

Ad me hát, ad salutarem, ad me ad vinosam undam!
Ide nagyja aprajával, ide kanja, némbere!
A nyüstyt az aldótoknak, ide mind per sundam, bundam —
Én vagyok a ti vezérték, én az nélpnek embere!

Setus Josepus.

Éldős népem, már híábo, még mostan is szegény vagyok.
Foltos prófétád palástja, tátong az áltolvető.
A jó isten kéklő sátra, a hol az a csellag ragyog,
Csak az tudja, mit voltam én kécnsóm, érted szenvedő!

Szt. Cianagus.

Az a korrrmány, veszett kaormmány, az az átkos kauaurrrmány
Nem tűri jaz baopárti igaz honfi-elveket.
Veszszék az áruló csürhe, a cselszövés, kutya-ármány!...
Ott a kővér kincstári föld, osszátok a telkeket!

Szt. Majmonides.

Szűz lelkemmel, ép testemmel, bár kissé toldott farokkal
Ringadozok itt az ágon, éretted megért gyümölcs.
Van módomban, ígérgetek; áldást adok négy marokkal —
Nagy Gorilla őseimre, bizzál bennem és üvöls!

Setus Gombocius.

In nomine patris, fratris, matris, tattris, atque fátris!
Míg mások hiú magasba — szélességre én török.
Jövő évben minden szegény ingyen sőt visz, bort visz, fát visz.
Érted hízta, hizom tovább, érted folytak a sörök.

Setus Bereianus.

Nagy-Hevesből kis Pásztóra az apostol bus magába
Zarándokol s minden határ-feszületnél térpedel.
Pap mögött nép, nép mögött pap: hódolatának tárgya —
Álpróféta, lókjétek ki! — kapja meg, mit érdemel.

Setus Borjumeus.

Ordits kapu, kiálts város! Népem, ki a porban játszol
Drága népem, fényes kapu, hadd bámullak tégedet!
A hol Jézus megszületett, hazám nekem is a jászol —
Halgasd meg mert ez a híres Tógýtityi-bödület!

Speculánsoknak.

A főváros körül támadt új gyarmatok, mint Kis-Pest, Erzsébetfalva, Kossuthfalva, sat.: a vállalkozók szemét azon néhány ezer négyszög mérföld területű sivatagra irányzák, mely az arabs sejk, Mohammed Szed el Gó Juszuf ben Humbug tulajdonát képezi és házhelyek fölöstására föltötte alkalmas. A sejk hajlandó volna e birtokának átengedésére s aránylag csekély áron lehetne azt megváltani.

A kérdéses complexus, a sejk számítása szerint, mintegy 1000 darab oroszánt számlál, melyeket bizonyosan fog lehetni, alapos idomítás folytán, szántásra, vízholdásra stb-re fogni. Miután a pesti állatkerti részvénytársulat is szívesen megfizet 1000 frtot darabjáért, már magának az oroszánt-ménésnek (gulyának? csordának? csürhének? nyájnak?) eladása is egy kerek milliót jövedelmezne.

A személybátorságot veszélyeztető oroszántoknak ily módon eszközölt eltávolítása után a sivatag azonnal emelkedik értékben s apróbb parcellákra volna osztható, melyek nyaralók építésére kiválólag lennének alkalmasak. Igaz, hogy a sivatag kissé egyhangú; de a Rákos tájával megmérkőzhetik s azon kívül a kedvelt délibáb jobbitott kiadásával, a fata morgánával, gazdagodnék meg.

A sivatag porát és aszosságát pedig ne tessék hánytorgatni! E két bajról könnyen segít a szorgalmas locsolás, mely célból a fővárosi öntözések főberelője volna fölszólítandó, ki e tekintetben oly nagy mértékben viotta ki magának elismerésünket.

A sejk kívánságára érintettük a dolgot s reméljük, hogy a börze csakhamar fog alkalmat találni egy „Szaharra” vagy „Szamum” nevű részvénytársaság biztató papírjait a közönség kezére játszani.

A „Borsszem Jankó” nemzetgazdája.

Sajtóhiba?

Están bátyánk, kit debreczeni beszámolásáért annyi gézengúz megcsufol, a „Debreczen” szerkesztőségéhez irt levelében visszautasít minden gyanúsítást, mintha ő egy percze is megingott volna azon alapon, melyet a házban elfoglalt.

Legmomentuosabb része e nyilatkozatnak e két sorban culminal:

„Az országos balpárt ezimen kiadott grogrammal nem vagyok én szemben.”

Ez nekünk elég és örvendetes tudomásul vesszük. Csak a Péterfia és Czeglédi utcákon van most, ezen, bár némi idegenszerű névvel, de annál ismertebb hatással járó kijelentés visszazereze bátyánk alá az alapot.

Kiadói üzenet.

A „Borsszem Jankó” első folyamának teljes példányát megkapván, tisztelettel tudatjuk, hogy a több felől érkezett szíves kínálatokat köszönettel melőzzük.

Lipótmezővárosi ellenzéki gyűlés.

Bärele Friedmandl (a kalamáris partjáról.) Tisztelt közgyűlés! Üdvözlöm a számos fiatalságot, mely ez értekezletre megjelent. (Dobsa meghajtja magát.) Fialat a mi lipótvárosi ellenzékünk és kicsiny — de herzig. Ha nem választók is önök e városrészben, de legalább szavalók. Szavalni szabad mindenkinek! (Igaz!) Szavaljunk tehát! (Halljuk!) Főlemelem szavalamat azon elv mellett, hogy mi lipótmezővárosiak sem lehetünk el oppositionalis kandidájen nélkül! (Igaz!) Meleg elvtársak! (Igaz! Többen homlokukat törülgetik.) Zavadó meggyőződésem odafuldokol, hogy sokkal többen vagyunk itt mint a menyinyien megjelentünk. (Tessék?) De elégséges-e ezen szűk ebédlő befogadására azon sok éhezőnek, kik szomjasak? Önök kérdezik, voltaképp ki is a mi jelöltünk? Kí ám? (Általános kíváncsiság.) Soká kerestünk férfit, ki bir azon tulajdonokkal, mik őt képesítik lipótmezővárosi ellenzékünk jelöltjének lehetni. (Éljen Bärele!) Oh kérem, én ez állásra igen kicsinynek tartom magam. Van nekem hosszabb jelöltem. Ott jár ő szabadon a Bosphorus partján, a kin szeretettel függ a mi szemünk. (Kíáltások: Kí az?) Hiszen mondtam már; a kin függ a mi szemünk. Az ő megválasztása garancia, hogy oszolni fog szívünkben a kin. (Nem értjük. Kí az anyja kinja hát?) Ki tetszett mondani nevét: Akin! Akin Károly! A Kohn Károly! Ő azon jeles férfi, a ki a magyar akadémiát Arany Jánosostul, Eötvös Józsefostul, Horváth Mihályostul, Csengery Antalostul, Kemény Zsigmondostul és Gyulay Pálostul elnevezte buta csürhének. (Zajos éljen!) Ő az, a ki a csillagfogyatkozásokat kiszámította. (Lelkes éljen!) Ő az, ki most a félhold rezgését meríti ki a tengerből és szűri palaczkokba, hogy itasson vele bennünket. (Egy hang: Inkább sört hozna!) Ő az a nagy arrogonauta, ki jázoni birkákat nyir, hogy a toison rendjét akassza e haza nyakába. (Csöndes zokogás.) Irjunk neki telegráfon. Üzenjük meg neki, hogy siessen, mert meglehet, hogy a mily meleg kezd lenni, a következő órában már más a jelöltünk. Siessen Konstantinopolisból Lipótopolisba! Éljen Akin kohn károly! (Meleg éljen! Az elnök a tentatartóba ugrik és hideg fürdőt vesz.)

Csernátóni. Éljen Wahrn . . . akarom mondani, éljen az ellenzék! Megelégedéssel veszem tudomásul, hogy önök itt vannak. Végre van e városrésznek is ellenzéke, ami azt mutatja, hogy itt is becses az elv, a jellem, s nem tekintenek mindig a nyereségre. Nekünk oly képviselő kell, aki független a kormánytól, aki nem hajhász hivatalt, a ki becsületes, a ki művelt, a ki jó hazafi! Ennél fogva szívemből ohajtom, éljen Wahrn . . . éljen az az ur, kit elnök ur ajánl nekünk.

Simonyi Ernő. Rövid beszédben fejtegetem önök előtt nézeteim galandférégt. S reménylem, még el sem végeztem mondókámat s jelöltünk már közénk érkezett. (Beszél.)

Dobsa L. (derültség.) Az alföldről jövök. Nagy darab földet bejártam. (Egy hang: Gyalog?) Az alföldön

akkorát haladt az ellenzék, hogy már jobboldali többségnek tekinti magát s már is ily értelemben beszél. (*Egyet perdül.*) Mi kormányképesek vagyunk, a mint méltóztatnak tapasztalni. Nyugodtan gyalogolok vissza kerületembe, mert ugy tapasztalom, hogy a fővárosban is az igazság éltető forrását iszszák a választók. (*Több torok: Noch ein Krügel!*) A virslirilis szavazati képességet ki kell terjeszteni. Sördüljön föl az ellenzék, akkor nem fog bordülni. (*Derültség.*) Mi az, amit mindenek fölött szerettek? (*Retek!*) Az a h a z a! Azért hát menjünk oda! (*Mindnyájan h a z a mennek.*)

Egy hang. Hahó! Hahó! Megálljatok!

Mind. Mi ez?

Hugo Károly (*az asztalra ugrik.*)

Bärelé Friedmann. Semmiseréne! Hiszen ez a Hugo Károly!

Hugo Károly. Halt Barbaren! Igen, én vagyok! Ich bin's, den alle Harschel suchen! Én, a civilizáció pápája; én, a költészet fejedelme; én, a magyarság Mózes! Ihr Fried-, Wahr- und Buschmänner! Ti lökötek, ti prókátorok! Ihr Csuvaszen, Kanaszen und Jogaszen! Ti hajduk és pandurok! Aaaa! Écrasez les infames! Quel avi chisement! O, che depravamento! Ti kukaczkok, kik nagy lelkem sajtján rágódtok! Ti fakó republikánusok, ti kövér koldusok, ti sovány lelkek! Ti Konstantinápolyban keresitek azt, ami fölöttetek ragyog? Kinek felesége a nap, kinek fia az isten, kammerdienerje Shakespeare! Ha kirugom alólam e hitvány földtekét, a tévmentes hugologia folytán fölestek a holdra, melynek szarvaira kössétek föl magatokat! Hahhhh! a kinek báró és bankár kell,

annak nem kellhet sem báró sem bankár! Én adtam nektek a „magyar királyt“ — visszaveszem! Et puis — à charge de revanche, odaadom magamat nektek. Térdre, ti pondrók — à genoux, voyoux! Igy! Elég! L'Iliade finie! (*Zihálva leül.*)

Csernátóni. Valóban, tisztelt elvtársak, én a pest-lipótmezővárosi ellenzék jelöltjének nem tudnék alkamasabb férfiut, mint Hugo Károly!

Mind. Csakugyan! Éljen Hugo Károly! (*Vállaikra emelik, mialatt az új jelölt frenetikus éljenek közt ellantolja nekik a Hugohymnust.*)

CSODABOGARAK.

A Tréziastadtból.

Wir haben nun ein wichtiges Werk bevor:
Zu wählen aus der vielen Männer Chor
Uns einen würd'gen, grossen Mann,
Der unsere Meinung vertreten kann.

Bedenkt, o Bürger, dass von unserem Wort
Hängt ab des Vaterlandes Glück und Hort,
Drum lasst uns wählen einen Mann,
Der Freiheit uns erwirken kann.

Der über alles liebt sein Vaterland,
Und für dasselbe kämpft mit Wort und Hand
Der liberal gesinnet ist,
Und unsres Wohles nie vergisst!

Wir wollen einen Mann nur haben,
Der auch besitze diese Gaben;
Drum lasst's erschallen in dem Chor:
Éljen! Éljen Jókai Mór!

*

Szatmárból.

Kiss János lesz a követünk
Baloldali képviselőnk
Harczosa a szabadságnak
48-as alkotmányunk.
Nem kell nekünk jobboldali
Ki a hazát vizre viszi
Választóit cserben hagyja
Csak a kormányt támogatja.
Védte eddig jogainkat
Személyünket s vagyónkat
Helyén áll jó magyar szive
Áldja meg az Isten érte,
Nem ingatag mint a káka
Meg áll ő mint erős cserfa,
Rang, hivatal után nem jár,
Őt küldi fel ismét Szatmár,
A Magyarok Istenére esküszünk
Esküszünk hogy Kiss János lesz követünk!

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

(kétsas-utca 24. sz.)